Tehetségtelenből olimpiai bajnok

Régen tényleg minden más volt? Sorozatunkban korábbi és jelenlegi élsportolók elevenítik fel gyerekkori emlékeiket edzésekről, versenyekről, iskoláról, szülői háttérről. E heti vendégünk a kétszeres olimpiai, hatszoros világ- és egyszeres Európa-bajnok párbajtőröző Nagy Tímea (46).

„Sokakat az ügyes mozgásuk alapján az iskolában, testnevelésórákon szemelnek ki az edzők a sportolásra. Nos, velem nem így történt... Kilencéves voltam, amikor szerelmes lettem egy fiúba. Kinyomoztam, hogy a Vasasban vív, és naivan azt hittem, ha én is ott edzek, felfigyel rám és belém szeret. Felkerestem hát a klubot, s bár ő két hét múlva abbahagyta a vívást, én ott ragadtam.

Pedig cseppet sem számítottam ügyesnek: tulajdonképpen dundi és rettentően tehetségtelen voltam. Az aktív pályafutásom kezdete előtt és befejezése óta sem úzök semmit komolyabban, mert annyira rossz a mozgásom, hogy például a mai napig képtelen vagyok tisztességesen futni vagy úszni. Nem csoda, hogy akkoriban többször is javasolták, válasszak más sportágat. A középis-

Nagy Tímeát nem a testnevelésórákon szemelték ki hogy alkalmas a sportolásra... ...de aztán Sydneyben és Athénban is olimpiai bajnok lett

kolában pedig meg akartak buktatni testnevelésből, de edzői közbenjárásra megkaptam a kettest. Éppen nemrég jártam élménybeszámolón a Leövey Klára Gimnáziumban, és az egykori testnevelő tanárom megkérdezte, emlékszem-e az esetre. Hogyne emlékeztem volna...!

Szóval, az adottságaimmal kicsit sem tűntem ki a mezőnyből, valamivel viszont mégis sikerült észrevetetni magamat: rettentően szorgalmas voltam. Az élet minden területén jellemez, hogy amit elkezdek, azt jól vagy rosszul, de be akarom fejezni. Pedig kezdetben igazán nem tetszett a vívás, unalmasnak tartottam. A legtöbb gyereket már két év után versenyre küldték, engem viszont csak négy évet követően hagytak indulni. Mégis, makacsul kitartottam: míg más két órát edzett, én hármat.

Aztán az első versenyemen eldőlt a sorsom. Nálam idősebbek között indultam, úgynevezett harmadosztályú viadalon, és tizenhárom évesen a harmadik körig jutottam, miközben a már régebb óta versenyző kortársaim az első fordulóban kihullottak. A mesterek nem is értették, mit műveltem. Pláne egy héttel később, amikor még mindig idősebbek között, negyedosztályú megméretésen nyertem. Akkor kattant be, hogy én márpedig olimpiai és világbajnok vívó akarok lenni. Egyébként akkor még tőröző voltam, később váltottam a hozzám alkatilag jobban passzoló párbajtőrre.

Bár gyerekként egyértelműen a vívás töltötte ki az életemet, az iskolában is megálltam a helyem. Az edzéstempó sem volt annyira feszített, így a tanulásra is jutott idő. Az általános kezdetén azért nehézséget okozott, hogy négytől hétéves koromig Kubában éltem, majd idehaza másodikosként kezdtem. Szükségem volt két évre, hogy utolérjem magamat.

A szüleim fontosnak tartották a tanulást, és szerencsére sosem tiltottak el a vívástól, ha mégsem ment jól. Érezték, hogy azzal jóval többet veszítenének, mint nyernének.

Azért is hálás vagyok nekik, mert sosem támasztottak felém extra igényeket. Édesanyám szívből örült annak is, ha százhuszonkét induló közül a százhuszonegyedik lettem, hiszen megelőztem valakit! Sok társammal ellentétben én bármilyen eredménynyel felhívhattam a szüleimet, nem kellett attól tartanom, hogy megszidnak. Szeretnék én is ilyen várat, biztos hátteret adni a gyermekeimnek, de nem egyszerű. Gyakran előjön belőlem az élsportoló, hogy mit is kellene vagy kellett volna másként tenni.

Az egyik nagymamám ellenben sportmúlttal bírt, sokáig kézilabdázott, s tőle rengeteget tanultam. Örökre megragadt bennem, ahogyan felidézte a mottóját: én védekezem itt, s ezen a falon SENKI sem mehet át. Süteménysütés közben, kötényben, már ősz hajjal mesélte el ezt nekem, mégis, ennél ütősebb útravalót senkitől sem kaptam.

Én pedig azt próbálom átadni a gyerekeimnek és minden fiatalnak, hogy az olimpiai vagy világbajnoki címtől még senki sem lesz boldog ember. Semmi probléma sincs azzal, ha valaki nem lesz élsportoló, csak próbáljon mindent megtenni érte. Mert nincs annál kínzóbb érzés, mint amikor úgy látszik, többet is beleadhattunk volna például a felkészülésbe. Ha önmagunkat legyőztük – és ez iszonyatosan kemény kihívás –, már elégedettek lehetünk."